

Blankans ríma

1. Tað torir eingin danimann so gera,
– *gylt saðil á* –
sína systur á heiðið land geva.
– *Tað vænasta vív, ið vinnast má.*
2. Tað gjørði meistarin Hildibrand,
hann gifti sína systur á heiðið land.
3. Sunnudagin brúður bald,
mánadagin í jarni so kald.
4. Hon sá seg aftur, hon sá seg fram,
hon sá sær ongan hjálparmenn.
5. Hon sá seg upp til himmal,
har hon sá fuglar flúgva.
6. “Hoyr tað fuglurin brúni,
kanst tú bera boð til Dúnoy?”
7. “Eg kann bera boð í hvørt eitt land,
eg kenni tín bróður Hildibrand.”
8. Fuglurin fleyg so høgt í ský,
hann kom niður for Hildibrands bý.
9. Fuglurin fleyg so høgt frá træ,
hann kom niður for Hildibrands knæ.
10. “Hoyr tað Hildibrand, vinur mín:
Hjálp nú Maritu, systur tín!”
11. Hildibrand sínum borði skeyt,
tann brúni mjøður á gólvið fleyt.
12. “Tær loysið út hin blanka,
hann kann so víða vanka.
13. Tær heintið mær Blanka saðilgjørð!
hann rennur á vatni sum grønar jørð.”
14. Tá ið hann kom har mitt á fjørð,
tá brast Blankans saðilgjørð.
15. Hildibrand sakk til sandar,
Blanki svam til landa.
16. Blanki skar so sára við,
tað hoyrði Marita, í torni situr.
17. “Tað kenni eg á Blankans reyst:
nú eri eg vorðin bróðurleys!”
18. Tað hoyri eg á Blankans mál,
at Harra Krist gleðir mín bróður sál!”
19. Blanki bæði beit og sló,
tretivu mann undir hóvum tróð.
20. Tað gjørði Blanki við síni tonn,
hann loysti Maritu sterku jarnbond.
21. “Hoyr tað Blanki, eg tali til tín:
hvat vilt tú hava fyri ómak tín?”
22. “Tað vil eg hava fyri ómak mín,
at mynnast við tín munn so fín.”
23. Hon mynti hann við munn sínum,
tá bleiv hann ein riddari fín.
24. Hann myntist við hennara munn so góð,
hann varð ein kongason, sum hann stóð.